

Hervay Tamás versei

ÚT A JELENBE

Messzi a gyermekkor,
De néha ott vagyok,
Akkorán látom önmagam.
Szól apám, anyám,
Szemem ragyog,
Vígán elkacagom magam.
De jó, de jó is visszanezni.
A múltba feledkezni egy kicsit.
A feledettet felidézni,
S feledni jaj, a mostanit.

De mért csak eddig mennénk vissza?
Gyerünk, lessük, keressük őseink!
Keressük meg, mit ők kerestek,
S találtak meg múlt mélyein.
Mert volt jobb, szebb idő is,
Nem mint ez a mocskos jelen.
Tiszta lélekkel tiszta szívvel,
Éltek rég egyenes emberek.
Van hát remény! Hisz' mi jó volt,
Visszahozható annak ki szeret!

Gyerünk hát vissza a jelenbe!
De Te, nem kell, mocskok legyél!
Fürdesd szíved a szeretetben
Lelkedben szeretetfényvel élj!
Vígán kacagni tán már nem tudsz,
De mosolyod még mindig lehet.
Jó szóra nyíljon szád, s ha nézel,
Nyugalmat, derűt árásszon szemed!
Apád, anyád, ha a múltban nézed,
Szólnak: Ne félj! Itt vagyunk veled!

Veled vannak s minden őseid,
Kik egykor valának nagyok.
Benned tovább úgy élnek,
Ha cselekszed, mit szentek, s angyalok.

GRÉTI RINGATÓ

Ring a Gréti,
Ring a tó,
Zeng a Gréti-ringató!

Zúg a hullám,
Ring a tó,
Reng rajta a kishajó.

Ring a hajó,
Ring a tó,
Zeng a Gréti-ringató!

GRÉTI LOVAGOLTATÓ

Lassan léptetnek a vének.
Így ügetnek a legények.
Így vágatnak a vitézek,
Hogy érjenek Grétikéhez.
Vágta lovam vágta vágta!
Odaérjünk valahára.
Kicsi Gréti várván várja,
Ülhessen lovunk hátára.
Poroszkálunk, léptetünk,
Grétikéhez így megyünk.
Így ugratunk hoppla-hó!

Majd megállunk: Hő-ha! Hó!

*Grétike a kedvesem lányának 2 éves gyermeke,
a fél-unkokám.*

TANNOURY DÁNIEL VERSEI

AZ ELSÁPADT NOVEMBER

Szertefoszló emlékek kenődnek szét
a fémes hidegben.
Köröttem lágyan ringó percek
olvadnak össze csendben.

Homályba bomló arcomon
megfeszül minden érzet.
Feketén füstölgő felhők terhe alatt
az égbolt színacél páncélja megreped.

Már nem mondanak mesét
a ragadósan magányos régmúlt éjszakák.
Halkan egymás ölébe omlanak
fényszilánkok szabdalta bronzfürtös akáciák.

Patakokat sír a Hold.
S a földön ezernyi csillag csontváza hever.
-Magam vagyok-
A vacogó világ selyemingje alatt
az elsápadt november.

PITVARZAJ

idegen,
halk fülzúgás teszi zavarossá
az alaktalan csönd hullámsodrását.
remegő pitvar,
tompá pulzus-zaj,
néhány,
koponyába rekedt hangforgács.
áttetsző szemhéjakon keresztül
tisztán látható ahogy a retinán
lassan kirajzolódnak
a domborodó szinuszjelek hegygerincei,
türkizzöld íriszed ahogy vöröslök,
egyre lüktet,
fölizzik a szövet
a láthatár horizonttengelyén
egyre jobban szédülsz,
ahogy a fókuszpontok semmibe szűkülnek
meghasadt tekinteted szertefoszlik
arcod mozdulatlan tájképén.

MEGOLDÁS

az arcod állóvíz, ahogyan alszol
néma merengésként tekintetem
koncentrikusan gyűrűzik benne.
finoman metszett mandulaszemek,
falfehér, ráncatlan bőr, egy oda
nem illő anyajegy az orrod hegyén,
ajkaidon halkán dorombol az
elkenődött holdfény. komoran
hallgat minden, a lábam alatt
szétfolyik majd sűrűvé alvad a csend.
a némaság minden részlet közé
begyűrődött. észre sem veszem, hogy
egyre távolabb kerülnek egymástól
szétszórt végtagjaid. ezt ma már nem
lehet helyre hozni, túl késő van.
remélem a pokróc amiben fekszel
egy estére legalább
összetart.

INKÁBB NEM

a szoba közepén újságpapírt égetsz, s
a füst habjai szaggyal,
fehér sodrásban szűrődnek ki a kulcslyukon.
én meg az ágy szélén ülve tépkedem
a félreértésektől hólyagos falat.
– valamiképp te is hasonlóan nyúzod a bőrömet –
a tekinteted átfut a szobán,
rajtam meg keresztül,
ha egy pillantás mégis összegabalyodik
egymásra nézésünk eredménye
rutinszerű felhígult mosolygás.
megkérdezed, van-e nálam papír,
mellém ülsz,
*most egymással szemtől-szembe, mint
két párhuzamos vonal,
akik optikailag mindig,
de a végtelenben sosem találkoznak,*
karodat mozdítod,
csontok, izmok és inak lengésben,
majd a kezedet a számhoz teszed,
letapogatsz, szavakat keresel,
a nyelvem görcsben,
inkább nem mondok semmit,
amúgy is mindig lusta voltál összetakarítani
a mondatok végén hagyott szótörmeléket.

MISKOLCI BÖLCSÉSZ EGYESÜLETBEN
K A P H A T Ó K Ö N Y V E K

SÁNTA HARKÁLY <i>Meséskönyv</i> <i>Utószó, szimbólumok, mezopotámiai párhuzamok Dr. Gyárfás Ágnes</i> <i>5. kiadás MBE 2014.</i>	1.500
MOLNÁR V. JÓZSEF: ISTEN TENYERÉN, <i>Gyermekrajzok üzenete. Jegyzetek alapján MBE</i>	500
JUNG <i>Archetipikus tana</i>	800
KREBS, PIERRE: <i>Létharcban</i>	300
TARICS PÉTER: <i>Magyarként a Felvidéken</i>	800
FARKASINSZKY TIBOR: <i>A háromkirályok vagy mágusok</i> <i>ősi magyar párhuzamai</i>	400
FEJEZETEK A MAGYAR LÉLEKTANBÓL 1944 <i>Reprint új cikkekkel</i>	700
BUBCSÓ GÁBOR: <i>Képjel zsebszótár</i>	500
Dr. GYÁRFÁS ÁGNES: <i>Tellói jóslat</i>	5.000
CZEGLÉDI KATALIN: <i>Földrajzi nevek mondattana</i>	500
ÉLETFÁNAK BŐTERMÉSE <i>A Miskolci Bölcsész Egyesület gyűjteményes könyve</i> <i>Összeállította: Dr. Gyárfás Ágnes</i>	7.000

A Miskolci Bölcsész Egyesület Nagyheti áhítata alkalmával a pelsőci református templom udvarán

A pelsőci református templom tölgyfa karzat részlete (Internet)

Következő szám tartalmából:

Somos Zsuzsanna: Fekete-Afrikába szakadt honfitársaink a magyarabok

Bakk István – Bakk Erzsébet: Pálos kolostor a Boldogasszony szigetén
